

2007. október 25., csütörtök

a vízummentes mozgásra, és fogadjon el támogató intézkedéseket, amelyek célja a lakosság nagyobb része és különösen a fiatalok számára javítani az utazási lehetőségeket; hangsúlyozza a mobilitás fontosságát Szerbia politikai és gazdasági fejlődésében, mivel a mobilitás biztosítja az emberek számára, hogy első kézből szerezenek tapasztalatokat az EU-ról és megkönnyíti Szerbia európai integrációjának folyamatát; nagyobb mértékű részvételre szólít az egész életen át tartó tanulás projektjében és a kulturális csereprojekteken; felkéri a Tanácsot, hogy vegye fontolóra a vízumkérelmek kezelésére alkalmas közös rendszer kialakítását, ami megkönnyítené a legelterheltebb konzulátusok munkáját, és hogy biztosítsa a kérelmek ésszerű határidőn belüli feldolgozását;

42. úgy ítéli meg, hogy az oktatási rendszer reformja nem csupán szükségszerűség, hanem egyben az egyetlen út Szerbia számára ahhoz, hogy a jelenlegi demokratizálási folyamat keretében új értékrendszert alakítson ki a fiatalabb generációk számára;

43. felkéri a Tanácsot, a Bizottságot és a tagállamokat, hogy tegyenek közös erőfeszítéseket az EU Szerbiában való láthatóságának fokozása érdekében, és sürgeti a Bizottságot, hogy ne késlekedjen tovább személyzetet felvenni delegációs irodájába, ideértve az IPA-források kezelésére képes szakértőket;

44. felhívja a Külügyi Bizottságot és annak Emberi Jogi Albizottságát, hogy az Európai Parlament vajdasági tényfeltáró küldetéséről szóló zárójelentés következtetése alapján továbbra is szoros figyelemmel kövesse a vajdasági helyzetet;

45. felhívja a szerb hatóságokat, hogy más országok hasonló törvényeivel összhangban sürgős ügyként fogadják el a kárpótlási törvényt, amely az államkötvények helyett adott esetben tárgyi értéken biztosít kárpótlást;

46. felhívja az új tagállamokat, hogy játsszanak tevékeny szerepet Szerbia támogatásában az EU felé vezető úton, lehetővé téve, hogy Szerbia előnyt kovácsoljon reformtapasztalataikból;

47. felhívja a szerb hatóságokat, hogy folytassák jogszabályaik összehangolását az EU környezetvédelmi jogszabályaival és előírásaival, és hajtsák végre az elfogadott jogszabályokat;

48. üdvözli Szerbia tagságát a hetedik kutatási és technológiafejlesztési keretprogramban; felhívja a Tanácsot, hogy növelje az ikerintézményi együttműködési programok és a technikai segítségnyújtási programok számát, különösen a fiatalokra irányulókat;

49. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az ajánlást a Tanácsnak és tájékoztatásul a Bizottságnak, valamint a tagállamok, illetve Szerbia kormányának és parlamentjének.

P6_TA(2007)0483

Az EU és Afrika közötti kapcsolatok

Az Európai Parlament 2007. október 25-i állásfoglalása az EU–Afrika kapcsolatok jelenlegi állásáról (2007/2002(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Kairóban, 2000. április 3–4-én az Afrikai Egységszervezet és az EU égisze alatt megrendezett Afrika–Európa csúcstalálkozón kidolgozott cselekvési tervre és nyilatkozatra,
- tekintettel az Afrikai Unió Bizottságának (AUC) a 2004. július 7-én az afrikai állam- és kormányfők harmadik csúcstalálkozásán az etiópiai Addisz-Abeában elfogadott 2004–2007-es stratégiai tervére,

2007. október 25., csütörtök

- tekintettel a „Közös EU–Afrika stratégia tervezetére”, amelyet az EU–Afrika miniszteri trojka 2007. május 15-én tartott nyolcadik ülésén hagytak jóvá Brüsszelben,
- tekintettel a „Kairótól Lisszabonig – Az EU és Afrika stratégiai partnersége” című, az Európai Parlamenthez és a Tanácshoz intézett, 2007. június 27-i bizottsági közleményre (COM(2007)0357),
- tekintettel a Bizottság/Tanács titkárságának a „Lisszabonon túl – az EU–Afrika stratégiai partnerség működésbe hozása” című, 2007. június 27-i közös dokumentumára (SEC(2007)0856),
- tekintettel a Pánafrikai Parlament (PAP) 2005 novemberében elfogadott, „Egy Afrika, egy hang” című 2006–2010-es stratégiai tervére,
- tekintettel az AUC az Afrikai Unió–EU stratégiáról alkotott közös elképzelésről szóló munkadokumentumára,
- tekintettel a Luxembourgban 2005. június 25-én aláírt, a partnerségi megállapodás (Cotonoui Megállapodás) ⁽¹⁾ módosításáról szóló megállapodással módosított, a Cotonouban 2000. június 23-án, egyrészről az Afrikai, Karibi és Csendes-óceáni Államok Csoportjának tagjai, másrészről az Európai Közösség és tagállamai között aláírt partnerségi megállapodásra ⁽²⁾,
- tekintettel a fejlesztési együttműködés finanszírozási eszközének létrehozásáról szóló, 2006. december 18-i 1905/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletre (fejlesztési együttműködési eszköz (DCI)) ⁽³⁾,
- tekintettel „Az EU Afrika-stratégiája: európai–afrikai egyezmény Afrika fejlődésének gyorsításáért” című, a Tanácshoz, az Európai Parlamenthez és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsághoz intézett, 2005. október 12-i bizottsági közleményre (COM(2005)0489),
- tekintettel az Afrikára vonatkozó fejlesztési stratégiáról szóló, 2005. november 17-i állásfoglalására ⁽⁴⁾,
- tekintettel az Általános Ügyek és Külsókapcsolatok Tanácsának 2005. november 21–22-i következtetéseire az EU Afrika-stratégiájáról,
- tekintettel az afrikai és EU-trojka 2005. december 2-án Bamakóban (Mali) tartott ötödik miniszteri ülésének következtetéseire,
- tekintettel az Európai Tanács 2005. december 15–16-i brüsszeli ülésén elfogadott, „Az EU és Afrika: egy stratégiai partnerség felé” című dokumentumra,
- tekintettel a Bizottság és a Tanács Főtitkársága által az Általános Ügyek és Külsókapcsolatok Tanácsa részére készített, az Afrikára vonatkozó EU-stratégia végrehajtásáról szóló, 2006. október 12-i közös értékelő jelentésre,
- tekintettel az AUC által Accrában (Ghána) 2007. március 26–28-án szervezett és az Afrika fejlesztésére irányuló AU–EU közös stratégiáról az afrikai civil társadalmi szervezetek részvételével folytatott konzultáció eredményeire és következtetéseire,

⁽¹⁾ HL L 209., 2005.8.11., 27. o.

⁽²⁾ HL L 317., 2000.12.15., 3. o.

⁽³⁾ HL L 378., 2006.12.27., 41. o.

⁽⁴⁾ HL C 280. E, 2006.11.18., 475. o.

2007. október 25., csütörtök

- tekintettel a Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében üléselő képviselői, az Európai Parlament és a Bizottság által az Európai Unió fejlesztési politikájáról elfogadott, „Az európai konszenzus” című, 2005. december 20-án aláírt együttes nyilatkozatra ⁽¹⁾,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek Fejlesztési Programja keretében egymást követően kidolgozott humán fejlesztési jelentésekre,
 - tekintettel az Európai Uniónak a Millenniumi Fejlesztési Célok megvalósításában az szerepéről szóló, 2005. április 12-i állásfoglalására ⁽²⁾ és „A Millenniumi Fejlesztési Célokról – félúton” című, 2007. június 20-i állásfoglalására ⁽³⁾,
 - tekintettel „A Millenniumi Fejlesztési Célok megvalósítása felé való haladás felgyorsítása – Az Európai Unió hozzájárulása” című, a Tanácshoz, az Európai Parlamenthez és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsághoz intézett, 2005. április 12-i bizottsági közleményre (COM(2005)0132),
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek 2000. szeptember 8-i millenniumi nyilatkozatára, amely a szegénység megszüntetése érdekében a nemzetközi közösség által együttesen megállapított kritériumként rögzíti a Millenniumi Fejlesztési Célokat,
 - tekintettel a Nemzetközi Beavatkozás és Állami Szuverenitás Bizottság „A védelmezés felelőssége” című, 2001. decemberi jelentésére,
 - tekintettel az Afrikai Unió (AU) egészségügyi miniszteri konferenciájának 2006. szeptember 18–22-én Maputóban (Mozambik) tartott különleges ülészakán elfogadott, a szexuális és reprodukzív egészségre és jogokra vonatkozó kontinentális politikai keret működésbe hozásáról szóló maputói cselekvési tervre,
 - tekintettel az abujai nyilatkozatra és a HIV/AIDS, a tuberkulózis és a malária elleni szolgálatokhoz való egyetemes afrikai hozzájárásra irányuló gyorsított fellépésre vonatkozó felhívásra, amelyet 2006. május 2–4-én fogadtak el az AU HIV/AIDS-ről, tuberkulózisról és maláriáról tartott különleges csúcstalálkozóján a nigériai Abujában,
 - tekintettel az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi bizottság (IPCC) második munkacsoportjának negyedik értékelő jelentésére, amelynek címe „Hatások, alkalmazkodás és sebezhetőség”,
 - tekintettel a 2005. évi millenniumi ökoszisztéma értékelési jelentésre, amely a Föld számos természeti erőforrásának felhasználását és kifosztását tanulmányozza,
 - tekintettel az Európai Bizottság és az AUC felkérésére a Fejlesztéspolitikai Irányítás Európai Központja (ECDPM) által a közös EU–Afrika stratégiáról szervezett nyilvános konzultáció eredményeire,
 - tekintettel az EK-Szerződés 177–181. cikkére,
 - tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére,
 - tekintettel a Fejlesztési Bizottság jelentésére és a Külügyi Bizottság véleményére (A6-0375/2007),
- A. migráció, az éghajlatváltozás és az elsvatagodás, a közjavakkal folytatott fenntartható gazdálkodás, a szegénység és a világlárványok elleni küzdelem, az AU megszületése és az EU bővítése, nagymértékben átalakult a nemzetközi helyzet;

⁽¹⁾ HL C 46., 2006.2.24., 1. o.

⁽²⁾ HL C 33. E, 2006.2.9., 311. o.

⁽³⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2007)0274.

2007. október 25., csütörtök

- B. mivel az afrikai és EU-trojka 2005. december 2-án Bamakóban tartott ötödik miniszteri ülésén az afrikai fél üdvözölte az Afrikára vonatkozó 2005-ös EU-stratégiát, és a két fél megállapodott abban, hogy ezt egy olyan közös Afrika–EU stratégiává alakítják át, amelyben tükröződnek az emberek igényei és törekvései, továbbá hogy cselekvési tervet dolgoznak ki ennek végrehajtására;
- C. mivel az EU–Afrika stratégiáról alkotott közös elképzelésről szóló fent említett munkadokumentumban az AU Végrehajtó Tanácsa megállapítja, hogy „világossá kell tenni, hogy a közös stratégia célkitűzése nem válhat az EU már meglévő, Afrikára vonatkozó stratégiájának megerősítésévé, hanem egy új közös stratégiát kell előterjeszteni, amelyben tükröződhetnek mindkét fél együttes törekvései”;
- D. mivel ezért a közös stratégia célját annak kell képeznie, hogy közös politikai elképzelést és gyakorlati megközelítéseket dolgozzanak ki az EU és Afrika közötti jövőbeli partnerség számára, amely a kölcsönös tiszteleten, a közös érdekeken és értékeken, valamint az önállóság elvén alapul;
- E. mivel a mindkét fél részéről megmutatkozó hajlandóság a közös partnerség újbóli meghatározására láthatóan annak az egyre tudatosabb felismeréséből ered, hogy Afrika és az EU többé nem szükségszerűen preferenciális partnerei egymásnak;
- F. mivel az Afrikára vonatkozó EU-stratégia végrehajtása terén elért eredményről szóló, fent említett közös jelentést nem független, külső értékelés alapján készítették el;
- G. mivel Afrika a világ legszegényebb kontinense, és az egyetlen olyan földrész, ahol a szegénység az elmúlt 25 évben nőtt;
- H. mivel a fent említett kairói cselekvési terv aláíró felei „sajnálataknak adnak hangot azon elfogadhatatlan tény miatt, hogy a teljes afrikai lakosság több mint fele teljes szegénységben él, és megállapodnak abban, hogy fokozzák a szegénység elleni küzdelmet; a szegénység enyhítésével kapcsolatos elsődleges felelősség helyben az egyes országokra hárul, ez azonban nem csökkenti a szegénység elleni küzdelem nemzetközi dimenziójának jelentőségét”;
- I. mivel az Európai Parlament 2006-ban eseti küldöttséget hozott létre, amely a PAP-pal fenntartott kapcsolatokért felel, a PAP pedig 2007-ben ad hoc bizottságot hozott létre, amely az Európai Parlamenttel fenntartott kapcsolatokért felel;
- J. mivel a fejlesztési folyamat elsődleges szereplőiként mindkét Unió parlamentjeit tevélegesen be kell vonni az általuk képviselt lakosságot érintő stratégiákba és cselekvési tervekbe;
- K. mivel a legtöbb afrikai ország tagja az AKCS-csoportnak és aláíró fele a Cotonoui Megállapodásnak;
- L. mivel Afrika ragaszkodik azon akaratához, hogy egy egységként kezeljék, és támogassák pánafrikai integrációs folyamatában, amely magában foglalja Észak-Afrikát, Fekete-Afrikát és Dél-Afrikát, és mivel az AU létrehozta saját stratégiai programját Afrika fejlesztése céljából;
- M. mivel a fenntartható fejlődésről szóló, 2002. évi johannesburgi világ-csúcstalálkozón a kormányok megállapodtak abban, hogy a felelősségteljes kormányzásnak a hatékony és eredményes környezetvédelmi, társadalom- és gazdaságpolitikákon, az emberek összességének szükségleteire választ adó demokratikus intézményeken, az emberi jogokon és a jogállamiságon, a korrupcióellenes intézkedéseken, a nemek közötti egyenlőségen és a beruházásoknak kedvező környezeten kell alapulnia;
- N. mivel döntő jelentőségű, hogy a közös stratégia holisztikus megközelítést alkalmazzon az emberi jogokkal kapcsolatban, ideértve a gazdasági, szociális és kulturális jogokat is;
- O. mivel az AU intézményei meglehetősen új keletűek, és még nem érték el azt az integrációs, szervezeti és hatékonysági szintet, mint az EU-intézmények;

2007. október 25., csütörtök

- P. mivel a hatékonyság és a kölcsönös elszámoltathatóság magában foglalja a tervezhető és hosszú távú pénzügyi forrásokat, a világos ütemezést és a kötelezettségvállalások mindkét fél általi teljesítését is;
- Q. mivel az elszámoltathatóság túl gyakran a nemzeti végrehajtástól kiindulva a fejlesztési partnerekig terjed, ezzel megkerülve a nemzetközi megállapodásokkal kapcsolatos bármilyen parlamenti jóváhagyást (valamint a civil társadalommal és a helyi hatóságokkal folytatott konzultációt);
- R. mivel Afrika történelme során elhanyagolható mértékben járult hozzá az éghajlatváltozáshoz, ugyanakkor mint kontinens feltétlenül súlyosabban szenved meg annak következményeit (az IPCC becslései szerint Afrikában 2020-ig 75–250 millió ember lesz kitéve az egyre nagyobb mértékű vízhiánynak, és ugyanezen időpontig néhány országban a csapadékfüggő mezőgazdasági termények 50%-os csökkenése várható);
- S. mivel Afrika természeti erőforrásainak kimerülése súlyosan veszélyezteti a szegénység csökkentését és a Millenniumi Fejlesztési Célok megvalósítását;
- T. mivel Afrika az ökoszisztéma szempontjából sokféle szolgálatot tesz a világnak, többek között a szén megkötése trópusi erdői által, anélkül, hogy ezért méltányos ellentételezést kapna;

A közös stratégia folyamata, felépítése és elvei

Folyamat és felépítés

1. üdvözli a trojka 2007. május 15-i tervezetét mint a közös stratégia irányába tett első együttes erőfeszítést;
2. sajnálatának ad hangot amiatt, hogy az Afrikára vonatkozó fent említett 2005-ös EU-stratégiát anélkül fogadták el, hogy részletes konzultációt folytattak volna az AU intézményeivel és az afrikai kormányokkal és parlamentekkel, és hogy bármilyen szinten bevonták volna az európai és afrikai civil társadalmat és a helyi hatóságokat; megjegyzi ezzel kapcsolatban, hogy ez a stratégia láthatóan nagymértékben azokat a fő témákat tárgyalja, amelyekkel a javasolt új közös stratégia foglalkozik, így felmerül annak a kockázata, hogy az Afrika fenntartható fejlődése szempontjából fontos más kérdések kimaradnak a stratégiából; reméli, hogy a javasolt új stratégia az AU intézményeivel folytatott részletekbe menő konzultáció eredménye lesz;
3. sajnálja, hogy a Bizottság és az EU Tanácsa, valamint az Afrikai Unió Bizottsága és Végrehajtó Tanácsa által a közös stratégia létrehozására és elfogadására megállapított határidők komolyan korlátozzák a folyamatot; megjegyzi, hogy kihívást jelent a parlamentek teljes körű részvételének biztosítása; hangsúlyozza, hogy a nem állami szereplőket és helyi hatóságokat sürgősen és teljes mértékben be kell vonni a folyamatba, valamint figyelembe kell venni a közös stratégia elfogadásának, végrehajtásának, nyomon követésének és értékelésének minden szakaszában, mivel a lisszaboni csúcstalálkozót egy hosszabb, nyílt folyamat mérföldkövének kell tekinteni;
4. üdvözli a Bizottság azon kijelentését, miszerint „a Parlamentnek egyértelműen fontos szerepet kell játszania a folyamatban”, valamint azt az ígérését, hogy „rendszeresen tájékoztatja a Parlamentet a közös stratégia előkészítése terén tett előrelépésekről”, továbbá hogy bátorította a Parlamentet, hogy „vegyen részt a vitákban, és valóban vállaljon kezdeményező szerepet”; megjegyzi azonban, hogy a tárgyalások menetrendjét az Európai Bizottság és az Afrikai Unió Bizottsága rögzíti, ezért elvárja, hogy az Európai Bizottság és az Afrikai Unió Bizottsága tegyenek tényleges lépéseket az Európai Parlament és a Pánafrikai Parlament bevonására a közös stratégia előkészítésének folyamatába, valamint elfogadásának és végrehajtásának szakaszaiba;

Közös elvek és elképzelések

5. egyetért az AU Végrehajtó Tanácsának nyilatkozatával, amely szerint „Afrika és Európa osztja azt a fejlődésről, békéről, biztonságról és jólétről alkotott közös elképzelést, amely az embereket helyezi az erőfeszítések középpontjába. Ezen elképzelés mozgatórugója a kölcsönös tisztelet, közös érdekek és együttes célokon alapuló partnerség, amely a gazdasági és társadalmi fejlődés eszközeként mindkét régiót kötelezi a regionális integráció elmélyítésére. Afrikának és Európának azonos az elképzelése a demokrácia, a felelősségteljes kormányzás és az emberi jogok fejlesztését illetően is, amelyeket a fejlődés előmozdítására és az együttműködés további erősítésére szolgáló univerzális értékeknek tekintenek, a szolidaritás és a két kontinens oszthatatlanságának tiszteletben tartása mellett”;

2007. október 25., csütörtök

6. rámutat arra, hogy a humanitárius segítségnyújtás egyike a nemzetközi közösség rendelkezésére álló azon eszközöknek, amelyek segítségével megvédhetik a fenyegetett lakosságot, és hangsúlyozza, hogy az EU nem kívánja válasz nélkül hagyni a nemzetközi humanitárius jogok (NHJ) ellen elkövetett efféle jogsértéseket; felhívja a tagállamokat és az uniós intézményeket, hogy kezdeményezzenek részletekbe menő politikai vitát a beavatkozási jogról – vagy éppen kötelezettségről – azokra az esetekre nézve, amikor súlyosan megsértik a nemzetközi humanitárius jogot és/vagy az emberi jogokat, figyelembe véve a Nemzetközi Beavatkozás és Állami Szuverenitás Bizottság „A védelmezés felelőssége” című, 2001. decemberi jelentésének következtetéseit és ajánlásait is;

7. hangsúlyozza, hogy a közös elveknek és elképzelésnek ki kell terjedniük a jogállamiság, a részvételi demokrácia, a pluralizmus és az alapvető szabadságok tiszteletére, amelyeket a fent említett Kairói Nyilatkozat mind elismer;

8. üdvözli a fent említett trojka 2007. május 15-i tervezetében felsorolt célkitűzéseket, amelyek a következők: i. EU–Afrika politikai partnerség; ii. a béke, a biztonság, a fenntartható fejlődés, az emberi jogok és a regionális és kontinentális integráció folyamatos előmozdítása Afrikában a Millenniumi Fejlesztési Célok elérése érdekében; iii. globális kihívások közös kezelése; iv. „emberközpontú partnerség”; ragaszkodik ahhoz, hogy a fenti célkitűzésekben pontosan tükröződjenek az afrikai prioritásai, és rámutat arra, hogy mindazonáltal a fejlődés a stratégia kiemelt célkitűzése;

9. felkéri a Bizottságot annak tisztázására, hogy az új stratégia hogyan viszonyul a Cotonoui Megállapodás szerinti országos stratégiai dokumentumokhoz és a nemzeti és regionális indikatív programokhoz, továbbá hogy a 2007. decemberi új közös stratégia létrehozásából kialakuló lehetséges új elemek miképp befolyásolják majd ezeket a stratégiai dokumentumokat és indikatív programokat;

10. sajnálja, hogy a Bizottság és a Tanács stratégiához való hozzájárulása nem támogatja Afrika egyik fő kérését, miszerint Afrikát egy egységként kell kezelni; ebben az összefüggésben megjegyzi, hogy a „kontinensek közötti” megközelítést kell alkalmazni a politikai párbeszéd és a tárgyalások szintjén, anélkül azonban, hogy a politikák végrehajtásának szintjén akadályokba ütközzön a differenciált megközelítés alkalmazása; felkéri az EU intézményeit, hogy fejlesztési együttműködési eszközeiket igazítsák az AU ezen új politikai követeléséhez, és teljes mértékben támogassa Afrika kontinentális szintű politikai és gazdasági integrációs folyamatát;

11. felkéri az EU intézményeit, hogy alakítsanak ki egy új programozható és tervezhető pánafrikai pénzügyi keretet az Európai Fejlesztési Alap (EFA), a fejlesztési együttműködési eszköz tematikus eszközeinek és az európai szomszédsági és partnerségi támogatási eszköz pénzeszközeinek felhasználásával az új közös stratégia végrehajtásának finanszírozása és támogatása érdekében;

12. sajnálatának ad hangot amiatt, hogy a közös stratégia nem hivatkozik az AU Végrehajtó Tanácsa 2004–2007-es stratégiai tervére, és sürgeti az Európai Bizottságot, hogy az általa javasolt cselekvéseket az AU intézményeinek és az általuk kidolgozott kezdeményezéseknek és prioritásoknak politikai, pénzügyi, logisztikai, technikai és az emberi erőforrások tekintetében történő támogatására összpontosítsa, ahelyett, hogy újabb adományozókra épülő kezdeményezésekre és párhuzamos struktúrákra tenne javaslatot;

13. megerősíti, hogy mindkét fél felelősségvállalására szükség van a hozzájárulásokat, a párbeszédet és a kölcsönös elszámoltathatóságot illetően; ebben az összefüggésben ragaszkodik ahhoz, hogy a közös stratégiának figyelembe kell vennie azt aényt is, hogy a partnerek a jogok és felelősségek tekintetében egyenlőek, azonban integrációs szintjüket, valamint pénzügyi, technikai és emberi erőforrásaik fejlettségét és rendelkezésre állását illetően nem, továbbá hogy a stratégiát reálisan kell végrehajtani, amelynek eredményeképp e realitás összefüggésében meg kell határozni a „partnerséget” és az „önállóságot”;

Struktúra: a cselekvés négy kiemelt területe

14. ragaszkodik ahhoz, hogy a közös kötelezettségvállalás az igazságos és fenntartható fejlődés biztosítására és a szegénység megszüntetésére vonatkozzon, és ez legyen egyben az EU–Afrika együttműködés átfogó célkitűzése is, valamint a különböző szakpolitikákat kombináló intézkedéscsomag alapja, továbbá hangsúlyozza a Millenniumi Fejlesztési Célok központi szerepét, amelyek globálisan elfogadott keretet kínálnak a célkitűzéshez;

2007. október 25., csütörtök

15. véleménye szerint a közös stratégiának hangsúlyoznia kell a nők, a fiatalok és a civil társadalmi szervezetek szerepét is Afrika fejlődési folyamataiban;

16. felkéri az Európai Bizottságot, hogy biztosítsa a koherenciát ezen új stratégia és olyan más európai politikák között, amelyek hátrányosan érinthetik az EU és Afrika közötti új stratégiai partnerség előmozdítását, különös tekintettel a kereskedelem-, környezetvédelmi, migrációs és agrárpolitikára; ragaszkodik hozzá, hogy az EU és Afrika közötti politikai párbeszédnek ki kell terjednie ezekre a kérdésekre;

Béke és biztonság

17. a konfliktusok és konfliktushelyzetek átfogó megközelítését támogatja, amely a védelmezés felelősségének koncepcióján alapul, és magában foglalja a konfliktusmegelőzést, a rendezést, a konfliktuskezelést és az újjáépítést;

18. meggyőződése, hogy a politikai, gazdasági és társadalmi fejlődés irányába tett első lépésként létfontosságú a béke, és hogy a fenntartható és igazságos gazdasági fejlődés a tartós béke elengedhetetlen előfeltétele;

19. véleménye szerint a konfliktusmegelőzés alapvető feltétele a tartós békének, ezért felszólít az Afrikai Unió és az EU közötti közös stratégia kidolgozására annak érdekében, hogy egy fenntartható fejlesztési politika elindítása segítségével kezeljék a konfliktusok strukturális okait az afrikai népesség alapvető szükségleteinek kielégítése, illetve a munkanélküliség és a társadalmi és gazdasági igazságtalanságok elleni küzdelem céljából;

20. emlékeztet arra, hogy a fenntartható béke és biztonság megteremtése érdekében a törekeny államok helyzetét olyan konfliktusérzékeny megközelítéssel kell kezelni, amely figyelembe veszi az emberek biztonságának javítását, és foglalkozik a konfliktus politikai gazdaságtanával, valamint az egyenlőtlenség és a megkülönböztetés forrásával; felszólít az uniós politikák koherensebbé tételére, például az EU fegyverkereskedelem ellenőrzésével kapcsolatos érvényes kötelezettségvállalásainak végrehajtása útján, vagy az EU fegyverexportra vonatkozó magatartási kódexének egy jogilag kötelező erejű KKBP közös álláspontra való átalakításával, valamint a kézi lőfegyverek és könnyű fegyverek (SALW) tiltott felhalmozása és kereskedelme elleni küzdelemre irányuló EU-stratégia végrehajtásának felgyorsításával; ebben az összefüggésben hangsúlyozza, hogy a konfliktusok megoldásánál még nagyobb jelentőséggel bír a konfliktusok megelőzése; nemzetközi segítségnyújtásra szólít fel olyan, földrajzi alapon felállított regionális megfigyelőközpontok létrehozása céljából, amelyek képesek észlelni az etnikumok, vallások vagy nyelvek közötti feszültségek súlyosbodását, és figyelmeztetni a nemzetközi közösséget azokra a helyzetekre Afrikában, amelyek erőszakba csaphatnak át;

21. felszólítja a Bizottságot és delegációit, hogy legyenek különösen éberek, és időben figyelmeztessék a nemzetközi közösséget a kontinensen jelentkező, etnikai és vallási feszültségeket magukban hordozó helyzetekre;

22. úgy véli, hogy szigorítani kell az illegális fegyverkereskedelem elleni, érvényes uniós magatartási kódexet annak érdekében, hogy gátat lehessen vetni a kézi lőfegyverek és könnyűfegyverek elterjedésének, amelynek következtében számos fejlődő országban állandósulnak az erőszakos konfliktusok; úgy gondolja, hogy a közös stratégia elő fogja segíteni a fegyverkereskedelem elleni küzdelmet;

23. elismeri, hogy a már jelenleg is törekeny helyzetű államokat további megpróbáltatásnak teszi ki az éghajlatváltozás; az EU–Afrika éghajlatváltozási és energetikai partnerség összefüggésében hangsúlyozza, hogy átfogó megközelítést kell kidolgozni az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásban, annak biztonsági vonatkozásait illetően, ideértve a katasztrófamegelőzés megerősítését, valamint a felelősségteljesebb kormányzást és jobb konfliktusmegelőzést;

24. egyetért azzal, hogy az Afrikai Béke Eszközt meg kell erősíteni, és arra ösztönzi a többi polgári mechanizmust, hogy megnövelt összegű, rugalmas és fenntartható finanszírozáson keresztül járuljanak hozzá ehhez; hangsúlyozza, hogy a fejlesztéspolitika egyike azoknak a fő eszközöknek, amelyek az instabilitás gyökerét képező okok kezelésére szolgálnak, azonban nem rendelhető alá a biztonságpolitikának; ebben az összefüggésben rámutat arra, hogy a hivatalos fejlesztéstámogatás (ODA) tekintetében a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet Fejlesztési Segítségnyújtási Bizottsága (OECD/DAC) által meghatározott kritériumok jelenleg túl általánosak ahhoz, hogy megakadályozzák egyes kiadások olyan szükelemekhez való rendelését, amelyek nem kapcsolódnak szigorúan a szegénység elleni küzdelemhez és a valódi segítségnyújtáshoz, és hangsúlyozza, az EFA nem megfelelő forrás az Afrikai Béke Eszköz jövőbeli feltöltéséhez;

2007. október 25., csütörtök

25. hangsúlyozza a fenntartható demokrácia fontosságát – beleértve a felelősségteljes kormányzást és a demokratikus választásokat –, aminek ki kell terjednie a parlamenti kapacitásépítésre is, ösztönözve különösen az EP, a PAP és az afrikai regionális parlamentek együttműködését, valamint a civil társadalom kialakulását és a helyi hatóságok politikai párbeszédben való részvételét, különös tekintettel az afrikai és európai civil társadalmi szervezetek közötti együttműködés és csere előmozdítására;
26. ebben az összefüggésben felszólít az EU és az AU, valamint más afrikai regionális testületek által végzett választásmegfigyelési tevékenységek megerősítésére, és hangsúlyozza e választásmegfigyelő misszók további együttműködésének szükségességét;
27. hangsúlyozza a fegyveres erők demokratikus ellenőrzésének fontosságát; ebben az összefüggésben felszólítja az EU-t, hogy fokozza erőfeszítéseit a biztonsági ágazat reformja (SSR) terén, nevezetesen az SSR-re vonatkozó bizottsági és tanácsi dokumentumtervezet teljes körű végrehajtásával;
28. felszólít arra, hogy a közös stratégiába foglaljanak bele olyan rendelkezéseket, amelyek a büntetlenség kérdésével foglalkoznak; ebben az összefüggésben felszólít Afrika jogi és igazságszolgáltatási rendszereinek és azok demokratikus ellenőrzési mechanizmusainak az emberi jogokkal összhangban történő megerősítésére annak érdekében, hogy képesek legyenek Afrikában bíróság elé állítani azon személyeket, akik súlyos emberiség elleni bűncselekményeket követtek el; felhívja a figyelmet arra, hogy jelentős előrelépés történt a nemzetközi bíróság létrehozását követően;
29. felszólítja az afrikai béke és biztonság előmozdításában részt vevő valamennyi szereplőt a nemek közötti egyenlőség figyelembevételére és a nők képviseletének megerősítésére a konfliktusrendezésekkel kapcsolatos valamennyi döntéshozatali szinten, beleértve az összes polgári és katonai békefenntartó missziót; arra sürgeti az ENSZ-tagállamokat, hogy teljes mértékben valósítsák meg az ENSZ Biztonsági Tanácsának „Nők, Béke és Biztonság” című (S/RES/1325), 2000. október 31-én elfogadott állásfoglalását;
30. ösztönzi az arra irányuló munkát, hogy az ENSZ meghatározza a konfliktusok forrását, annak érdekében, hogy hatékonyabban küzdhessen a háborút finanszírozó gazdasággal szemben;
31. felszólít arra, hogy a konfliktusérzékenységet érvényesítsék általános elvként a közös stratégia valamennyi célkitűzésében: nem csak a békével és biztonsággal kapcsolatos kérdésekben, hanem a kereskedelemben, a természeti erőforrásokkal való gazdálkodásban, az éghajlatváltozási kérdésekben és más kulcsfontosságú fejlesztési témákban is;
32. felszólít egy olyan kötelezettségvállalás beépítésére a közös stratégiába, amely szerint a felek a természetes erőforrások illegális kereskedelmének mint a konfliktusok mozgatórugójának kezelése érdekében megállapodnak a nemzetközi fellépésről, ideértve annak meghatározását is, hogy mi tekintendő *konfliktusforrásnak*; felszólít egy szakértői csoport kinevezésére, amely többoldalú megközelítést dolgoz ki ezzel a kérdéssel kapcsolatban;

Kormányzás, beleértve az emberi jogokat és a jogállamiságot is, és kölcsönös elszámoltathatóság

33. emlékeztet arra, hogy a kormányzási koncepciót, valamint az annak értékelésére használt mutatókat nem szabhatják meg külső szereplők, hanem azt a helyi szereplőkkel partnerségben, közös értékek és nemzetközileg elismert normák alapján kell kidolgozni;
34. hangsúlyozza a felelősségteljes kormányzás és a demokratikus választások jelentőségét; felszólít a parlamenti képviselőkre és a civil társadalomra irányuló kapacitásépítési intézkedések fokozottabb támogatására, a költségvetési ellenőrzés és a korrupció elleni küzdelem biztosítása céljából;
35. ismételten hangsúlyozza, hogy támogatja az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2005. áprilisi, 9. ülésén megfogalmazott kérést, miszerint a felelősségteljes kormányzás, a jogállamiság, a demokratikus struktúrák, valamint a szabad választásokon alapuló pluralisztikus demokráciákban a kormány és az ellenzék közötti interakció fenntartható megerősítése érdekében az EFA-előirányzatok egy megfelelő hányadát a parlamenti képviselők és a politikai, gazdasági és társadalmi vezetők politikai oktatására és képzésére használják fel; véleménye szerint ezeket a pénzeszközöket felsőfokú közigazgatási képzési intézmények létrehozására és a parlamenti képviselők, helyi hatóságok képviselőinek és a politikai pártokban és szövetségekben felelős tisztséget betöltő személyek politikai képzésére kell felhasználni;

2007. október 25., csütörtök

36. egyetért azzal, hogy a kormányzás megerősítése az afrikai országokban elsődleges feladat; megjegyzi azonban, hogy a kormányzást mindkét oldalon erősíteni kell – az európai oldalon különösen a segélyekkel kapcsolatban tett kötelezettségvállalások kormányzását és elszámoltathatóságát, illetve az adományozók hatékonyabb koordinációját illetően, az úgynevezett „támogatói mostohák” fokozottabb figyelembe vétele céljából; hangsúlyozza, hogy a nemzeti és kontinentális parlamenteknek, a nem állami szereplőknek és a helyi hatóságoknak fontos szerepet kell játszaniuk ezen a területen;

37. üdvözli az EU–AU emberi jogi párbeszéd 2007. szeptemberi elindítását; reméli, hogy ez idővel egy olyan hatékony platformmá alakul, amely kezeli az egyes országok sürgető kérdéseit, és amely ezzel egyidejűleg lehetőséget kínál az EU és az afrikai partnerek számára a feleket egyaránt érintő területek azonosítására és fellépéseik koordinálására az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa és más ENSZ-szervek keretében;

38. megismétli a Bizottsághoz és a Tanácshoz intézett felhívását, hogy rendszeres összefoglalást kell kapnia az EU harmadik országokkal folytatott emberi jogi párbeszédeinek tartalmáról és eredményeiről, külön kiemelve az EU–AU emberi jogi párbeszédet;

39. hangsúlyozza az Európai Parlament és az afrikai parlamentek parlamentközi szerveinek – különösen az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés és az Euromed Közös Parlamenti Közgyűlés – szerepét a béke és biztonság, a felelősségteljes kormányzás és a demokrácia előmozdításában, valamint abban, hogy hatékony platformmá váljanak az együttműködés és a közös érdekű ügyek kezelése terén;

40. felhív az EU és Afrika között a kormányzásról folytatott folyamatos párbeszédre és párbeszéd platformjainak megteremtésére különböző szinteken, hogy nézeteltérés vagy politikai válság esetén a párbeszéd ne szakadjon meg;

41. kiemeli, hogy a nem kormányzati szervezetek saját jogukon fejlesztési szereplők, és jelentős hozzájárulásokat tesznek olyan területeken, mint a kormányzás, a béketeremtés és konfliktusrendezés, szociális szolgáltatások nyújtása, emberi jogok, nemek közötti egyenlőség, a szegénység csökkentése és ismeretátadás; hangsúlyozza, hogy az EU–Afrika partnerségnek a nem kormányzati szervezetekkel való konzultáció elvét kell követnie a politikák megfogalmazásában és a végrehajtási folyamatokban, valamint a programok megállapításában;

42. felszólít arra, hogy nagyobb mértékben támogassák a már létező afrikai kezdeményezéseket, mint például az afrikai szakértői értékelési mechanizmust (APRM) – amely az afrikai vezetők eddigi legkomolyabb erőfeszítése a kormányzás javítás érdekében a kontinensen –, valamint az AU által elindított különböző eszközöket, amelyeknek köszönhetően az afrikaiak jobban magukénak fogják érezni a folyamatot;

43. komoly aggodalmának ad hangot amiatt, hogy a Bizottság által az egyes AKCS-országok tekintetében kialakított „kormányzási profilokat” – amelyek iránymutatást adnak majd a fejlesztéstámogatás programozására a 10. EFA keretében rendelkezésre bocsátott 2,7 milliárd euró tekintetében – az érintettek bármilyen részvétele nélkül készítették el; megjegyzi, hogy a kedvezményezett országok kiegészítő finanszírozásra való jogosultságát olyan kérdésekkel kapcsolatos kritériumrendszer alapján ítélték meg, mint a migráció, kereskedelmi liberalizáció és a terrorizmus elleni küzdelem, és csupán egyetlen kritérium kapcsolódott közvetlenül a Millenniumi Fejlesztési Célokhoz; nagyfokú aggodalmának ad hangot amiatt, hogy a Bizottság „profiljai” kockáztatják az APRM folyamatának elmélyítését, valamint hogy a Bizottság az APRM-folyamat keretein kívül egy „Kormányzási Fórum” elindítását javasolja – csak azt követően, hogy a kiegészítő finanszírozás programozása befejeződött –, továbbá amiatt, hogy „A pánafrikai kormányzási struktúra (...) hatékonyabb támogatása érdekében az EU megvizsgálja, hogy milyen új módszerekkel lehet még több közösségi és tagállami pénzeszközt bevonni”; felkéri a Bizottságot, hogy konzultáljon az Európai Parlamenttel és Tanáccsal és tájékoztassa őket e finanszírozás nyomon követéséről és végrehajtásáról, hogy megbizonyosodjon arról, hogy ezeket kormányzati kezdeményezésekhez, az AU kormányzati programjának és az APRM-folyamat támogatásához rendelik;

44. ragaszkodik ahhoz, hogy a kölcsönös elszámoltathatóság azt is jelenti, hogy az EU-nak kezelnie kell az EU különböző együttműködési megállapodásaiban és a pénzügyi eszközeiben tapasztalható következetlenségeket, valamint a különböző EU-szereplők (tagállamok, a Bizottság és annak különböző szolgálatai) közötti összhang hiányát is, illetve, hogy az EU intézményeknek világosan be kell számolniuk értékeléseikben a bel- és külpolitikai koherenciával kapcsolatban tett előrelépésekről;

2007. október 25., csütörtök

45. ragaszkodik ahhoz, hogy a fent említett kapcsolatok részeként mind az EU, mind pedig az afrikai partnerek ismerjék el azt a kötelezettségüket, hogy nemzetközi fejlesztési és befektetési politikáikban és gyakorlataikban tiszteletben kell tartaniuk, védeniük kell és végre kell hajtaniuk az emberi jogi kötelezettségeiket;
46. sürgeti a Bizottságot és a Tanácsot, hogy folytassa a fejlesztési célú politikai koherenciára irányuló munkáját olyan más EU-politikákkal kapcsolatban, mint a kereskedelem, mezőgazdaság, halászat, migráció (agyelszívás), fegyverkereskedelem stb.;
47. hangsúlyozza a földrajzi stratégiai dokumentumok parlamenti ellenőrzésének fontosságát; ezért üdvözlöi a Tanács azon döntését, hogy „tájékoztatás céljából” átadja az AKCS országos stratégiai dokumentumok tervezetét az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlésnek, azonban rámutat arra, hogy ez csupán az első lépés, és a parlamenteknek lehetőséget kell adni arra, hogy teljes körű ellenőrzést gyakoroljanak e programozási dokumentumokkal kapcsolatban;
48. megjegyzi, hogy a megerősített EU–Afrika partnerségnek magával kell vonnia Afrika globális szintén betöltendő szerepe kialakításának támogatását, valamint euró-afrikai szövetségek megalapozását is olyan kérdésekben, mint az éghajlatváltozás és elsvatagosodás, kereskedelem, a nemzetközi fejlesztési architektúra irányítása, amely kiterjed a nemzetközi pénzügyi intézményekre is;
49. megjegyzi, hogy koherenciának kell fennállnia az EU–afrikai partnerség valamennyi szempontja között, és hogy az energia partnerség célkitűzéseit a demokratikus kormányzati partnerség és a béke és biztonság partnerségek célkitűzéseivel összhangban kell kifejleszteni;
50. sürgeti az Európai Bizottságot és az AUC-t, hogy az AU-ra irányuló támogatási programját használja arra, hogy megkönnyítse az afrikai parlamentek, helyi hatóságok és nem állami szereplők hozzáférést az AU-ban folyó főbb politikai párbeszédhez, és az 55 millió euró egy részét kifejezetten a PAP erősítésére különítse el;
51. egyetért a PAP-pal abban, hogy sürgősen meg kell erősíteni az Afrikai Bíróság és az Afrikai Emberi Jogi Bizottság szerepét és kapacitásait, beleértve a pénzügyi önállóságot is, és növelni kell azon AU-tagállamok számát, amelyek ratifikálták a Bíróság létrehozásáról szóló jegyzőkönyvet, továbbá arra kell törekedni, hogy a magánszemélyek és a nem kormányzati szervezetek közvetlenül a hozzáférést kapjanak ahhoz, és felhívja az Európai Bizottságot és az AUC-t, hogy terjesszenek elő olyan javaslatokat, amelyek segíthetnének biztosítani, hogy ez az alapvető szükséglet kielégítésre kerül;
52. hangsúlyozza, hogy kifejezetten szükség van az emberi jogok általános érvényesítésére az AU valamennyi szervénél, annak biztosítása érdekében, hogy teljes mértékben ki lehessen használni az emberi jogi jogsértések kezelésére szolgáló lehetőségeket;
53. cselekvési pontok beépítését kéri a közös stratégiába a béke és a nemzetközi igazságosság megerősítésének előmozdítása és a nemzetközi bűnözés elleni harc terén a nemzetközi joggal összhangban, megfogalmazva, hogy az EU és a tagállamok törekednek arra, hogy megosszák tapasztalataikat az afrikai államokkal azon jogi kiigazítások elfogadása terén, amelyek a Nemzetközi Büntetőbíróság római alapokmányához való csatlakozáshoz szükségesek, és ezért technikai segítségnyújtást biztosítanak és szoros együttműködést alakítanak ki a római alapokmányhoz való csatlakozáshoz és annak végrehajtásához szükséges jogalkotási és alkotmányos módosítások elvégzése céljából;
54. hangsúlyozza, hogy a helyi és nemzeti szintű kormányzás megerősítésére szolgáló partnerségeknek ki kell terjednie a kapacitásépítésre, hogy a nemzeti döntéshozatali folyamatokban figyelembe vegyék az éghajlat-változási megfontolásokat, továbbá az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi tárgyalásokon és a többoldalú intézményekben való részvétel megerősítésére, valamint a kockázatkezelési és katasztrófa-megelőzési stratégiák javítására;

Gazdasági növekedés, kereskedelem és regionális integráció

55. hangsúlyozza, hogy a fejlesztéstámogatás szükséges, de nem elégséges feltétele a szegénység leküzdésének, és csak méltányos és fenntartható gazdasági növekedés képes lehetővé tenni, hogy az országok elinduljanak a fejlődés útján, és az emberek fokozatosan maguk mögött hagyják a szegénységet; mindez azzal a feltétellel lehetséges, hogy a növekedés a helyes hazai szociál- és környezetvédelmi politikával társul;

2007. október 25., csütörtök

56. úgy véli, hogy a közös EU–Afrika stratégiának olyan fenntartható fejlesztési politikan kell alapulnia, amely figyelembe veszi az afrikai népesség valós igényeit, és arra irányul, hogy tisztességes jövedelmet biztosítson a kistermelőknek, növelje a helyi termelést, garantálja az élelmezésbiztonságot és a vidéki megélhetést, kiépíti a hazai és regionális piacokat az afrikai szegénység leküzdése érdekében;
57. úgy ítéli meg, hogy a közös stratégiának figyelembe kell vennie az éghajlatváltozás afrikai országokra gyakorolt tisztító hatását, ezért felszólítja az AU-t és az EU-t, hogy az éghajlatváltozást helyezze annak homlokterébe;
58. elismeri a külföldi állami és magánbefektetéseknek a fejlődés ösztönzésében játszott szerepét; felszólít arra, hogy a közös stratégia tartalmazzon segítségnyújtási és kapacitásépítési intézkedéseket annak érdekében, hogy az afrikai országok vonzó befektetési környezetet teremthessenek;
59. sajnálattal tölti el, hogy – miközben a szegénység csökkentése és a Millenniumi Fejlesztési Célok 2015-ig történő megvalósítása elsődleges prioritás marad – a fent említett 2007. május 15-i trojka tervezetéből hiányoznak az olyan konkrét javaslatok, amelyek a növekedést a kis- és középvállalatok és a közvetlen külföldi befektetések támogatásán, a tulajdonjogok megerősítésén és az adminisztratív terhek csökkentésén keresztül kívánják ösztönözni;
60. sürgeti, hogy az EU győződjön meg arról, hogy a hitelező szervezetek, mint például az Európai Beruházási Bank (EBB) és a Vállalkozásfejlesztési Központ (CDE) támogatják az afrikai kis- és középvállalkozásokat, továbbá hogy tartsák tiszteletben a Világbank nyersanyag-kitermelő iparágakról készített 2004. évi jelentésében a természetes erőforrások kiaknázása terén a felelősségteljes kormányzással kapcsolatban rögzített elveket; úgy véli, hogy nagyobb figyelmet kell fordítani az informális ágazatra, és ki kell terjeszteni, és ösztönözni kell a mikrofinanszírozás gyakorlatát, azzal a céllal, hogy azt a nők lehetőségei kiterjesztésének és társadalmi beilleszkedésüknek az eszközévé tegyék;
61. hangsúlyozza, hogy a kereskedelem liberalizálása a gazdasági növekedés, valamint a politikai és társadalmi fejlődés egyik leghatékonyabb ösztönzője; elengedhetetlen a szegénység csökkentése szempontjából, továbbá a fenntartható világszintű fejlődés egyik fontos mozgatórugója;
62. rámutat, hogy a gazdasági partnerségi megállapodásokra fejlesztési megállapodásokként kell tekinteni, és eszerint kell tárgyalni róluk, azaz azoknak az AKCS-régiók tekintetében az asszimetria elvén, az AKCS-régiók integrációjának támogatásán, az AKCS-régiókban a kereskedelem és a befektetések előmozdítása céljából szilárd és megbízható keret létrehozásán és az Európai Unió piacainak teljes megnyitása előtt a regionális piacok létrehozásán és megszilárdításán kell alapulniuk; ezért kéri a Bizottságot, hogy adott esetben halassa el a piacok megnyitását addig, amíg a konkrét fejlettségi szintek megvalósulnak, és kéri a Bizottságot, hogy találjon megoldásokat a tárgyalások folytatása mellett;
63. elismeri, hogy a gazdasági partnerségi megállapodások az afrikai kereskedelem és regionális integráció fontos eszközeivé válhatnak, amennyiben lényegük teljes mértékben összhangban van a fejlesztéspolitikai célkitűzésekkel, és csak azzal a feltétellel, ha ezek „fejlesztésbarát eszközök”, és lehetővé teszik a mentességeket és a hosszú átmeneti időszakokat, amennyiben az új piaci helyzethez való alkalmazkodás érdekében a hazai gyártóknak és iparágaknak erre szüksége van;
64. úgy véli, hogy a közös stratégiának ösztönöznie kell az EPA-k és az észak-afrikai kereskedelmi megállapodások közötti koherencia feltárására irányuló párbeszédet, azzal a céllal, hogy ezek az afrikai kontinentális integráció építőelemeivé váljanak;
65. egy diverzifikáción alapuló differenciált megközelítés bevezetésére hív fel, amely támogatja azokat a bevált gyakorlatokat, amelyek tisztességes munkafeltételeket garantálnak a fejlődő országokban, mint például a tisztességes kereskedelmet támogató nemzetközi mozgalom, valamint támogatja a már létező regionális gazdasági közösségeket (REC) Afrikában, és lehetővé teszi, hogy a pánafrikai integráció saját ritmusát és menetrendjét kövesse; hangsúlyozza, hogy a dél és dél közötti kereskedelem erősítése, a regionális integráció támogatása, valamint az afrikai és nem afrikai befektetések magas szinten tartása szintén nagy jelentőséggel bír; ezek fényében hangsúlyozza az Afrika szélesebb körű termékgyártási és szolgáltatásnyújtási kapacitásának fejlesztésére irányuló fokozott technikai segítségnyújtás szükségességét;

2007. október 25., csütörtök

66. ragaszkodik ahhoz, hogy a regionális gazdasági közösségek képezzék az afrikai integrációs folyamat és a pánafrikai piac létrehozásának pilléreit, és nem csak közvetlenül Európával kellene foglalkoznia, és hogy a gazdasági partnerségi megállapodások ne áshassák alá Afrika saját regionális integrációs menetrendjét, ellenben legyenek a dél-dél integráció és kereskedelem eszközei; felhívja ezért az EU-t, hogy tartsa tiszteletben Afrika saját integrációs folyamatát az Afrikai Gazdasági Közösséget létrehozó 1991-es szerződésben megfogalmazottak szerint (az Abujai Szerződés), amely előírja, hogy az Afrikai Gazdasági Közösséget fokozatosan hozzák létre, amit a meglévő és létrehozandó afrikai regionális gazdasági közösségek tevékenységeinek koordinálásán, harmonizációján és fokozatos integrációján keresztül valósítanak meg;

67. megjegyzi, hogy a szegénység Afrikában jellemzően vidéki jelenség – Afrika szegényeinek több mint 70%-a a megélhetési és élelmezési célú mezőgazdaságtól függ –, mégis csökken a mezőgazdaságnak nyújtott fejlesztési támogatás; ezért üdvözlő minden olyan további kezdeményezést, amely hozzájárul a kapacitásépítéshez az afrikai mezőgazdasági ágazatban, például a vetőmagbankok és a növények diverzifikálására irányuló kutatás támogatásán keresztül, és felhív arra, hogy a helyi, hozzáadott értéket képviselő exportok feleljenek meg a „Bármit, csak fegyvert ne” kezdeményezésnek;

68. emlékeztet a felelősségteljes kormányzás és az átláthatóság fontosságára a természeti erőforrások fejlesztési célú kiaknázása során; emlékeztet arra, hogy az erőforrások kiaknázásának ágazata csak akkor válhat a fenntartható fejlődés hajtóerejévé, ha a lehető legkisebbre csökkentik negatív társadalmi és környezeti hatását, költségeit és hasznát pedig igazságosan elosztják a népesség között; felszólítja az EU-t, valamint az afrikai és más partnereket, például Kínát, hogy fokozzák erőfeszítéseiket e cél elérése érdekében; felszólítja az afrikai országokat annak biztosítására, hogy a bevételeket gazdaságaik diverzifikálására és termelési láncban magasabb szinten lévő gazdasági tevékenységek fejlesztésére is felhasználják, amelyek meghaladják a természeti erőforrások pusztá kitermelését;

69. üdvözlő a Bizottságnak az EU–Afrika energetikai partnerség elindítására tett kezdeményezését, elismerve, hogy a fenntartható energiaforrásokból származó és helyesen felhasznált jövedelem a gazdasági növekedés és a fejlődés motorjaként hasznosítható; hangsúlyozza, hogy a partnerségnek elsősorban arra kell összpontosítania, hogy a hatékonyság és a megújuló energiaforrások alapján megfizethető energiát állítsanak a szegénység csökkentésének szolgálatába, ne pedig Európa energiaellátását biztosítsák;

70. hangsúlyozza, hogy a hosszú távú gazdasági növekedés és fejlődés eléréséhez átfogó stratégiára van szükség, amely arra irányul, hogy megfordítsák Afrika természeti erőforrásainak folyamatos kimerítését; különösen hangsúlyozza annak sürgős szükségességét, hogy megállítsák a folyamatos erdőirtást, és megszüntessék az erdők rombolását ösztönző tényezőket; ebben az összefüggésben felszólítja az EU-t, hogy az EU kibocsátás-kereskedelmi rendszerébe vezessen CO₂-kvótákat a trópusi erdőkre és a földhasználatra, és ösztönözze a meggyengült ökoszisztémák helyreállítását;

Humán beruházások

71. megjegyzi, hogy Afrika prioritása minden partnerségben lakosainak társadalmi és gazdasági fejlődésére összpontosul;

72. emlékeztet arra, hogy a fejlesztési célok nem érhetők el anélkül, hogy megvalósítsanak a nemek közötti egyenlőséget és a nők jogait; megjegyzi, hogy az EU kulcsfontosságú politikai dokumentumaiban megismételte a nemek közötti egyenlőség mellett tett kötelezettségvállalását, és maga az AU is messzemenetű kötelezettségvállalásokat tett ezen a területen, amelyeknek a partnerség alapját kell képezniük; ezért hangsúlyozza, hogy a közös stratégiának hozzá kell járulnia a nemek közötti egyenlőség általános érvényesítéséhez, valamint nők lehetőségeinek kiterjesztésére irányuló egyedi és konkrét intézkedések végrehajtásához;

73. emlékeztet arra, hogy az egészségügy a gazdasági fejlődés egyik legfontosabb mozgatórugója, és hogy a gyermekhalandósági arányok a szegénység legpontosabb mutatói; ezért hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a gyermekeket óvjuk a fertőzésektől, különösen azoktól, amelyeket az új és kevésbé használt oltóanyagokkal meg lehet előzni;

74. hangsúlyozza a lánygyermek védelmének fontosságát, valamint azt, hogy felhívják a figyelmet a korai házasságra, a nemi erőszakra, az iskolai szexuális zaklatásra valamint a lányoknak a HIV/AIDS miatti veszélyeztetettségére;

2007. október 25., csütörtök

75. hangsúlyozza, hogy a mindenkit megillető oktatásra és egészségügyre vonatkozó jelenlegi nemzetközi kötelezettségvállalásokat kifejezetten be kell építeni a közös stratégiába; megjegyzi, hogy az egészségügynek és az oktatásnak a szegényeket támogató fejlesztési stratégia középpontjában kell állnia, és hogy fokozott figyelmet kell fordítani a szolgáltatásokhoz való hozzáférésre, különösen ami a nőket, a gyermekeket, a sérülékeny csoportokat és a fogyatékkal élő személyeket illeti;

76. úgy ítéli meg, hogy a gyenge egészségügyi rendszerek, beleértve az emberi erőforrás válságát is, az egészségügyre vonatkozó Millenniumi Fejlesztési Célok megvalósításának egyik fő akadálya, és hangsúlyozza, hogy az egészségügyi rendszerek megerősítésének a közös stratégia alapvető elemét kell képeznie, aminek része a nem állami egészségügyi szolgáltatók – például a közösségi beágyazottságú szervezeteknek az egészségügyi szolgáltatások nyújtásának támogatásában betöltött – fontos szerepének elismerése, különösen a nehezen elérhető területeken és a leginkább marginális helyzetben lévő, legkiszolgáltatottabb lakosság körében;

77. megjegyzi, hogy a világ HIV-fertőzött embereinek 63%-a Afrikában él, és számos afrikai országban az AIDS-járvány következtében drámaian csökken a várható átlagos élettartam; hangsúlyozza ezért, hogy a közös stratégiába be kell építeni a HIV/AIDS, a tuberkulózis és a malária kezelésével kapcsolatos szolgáltatásokhoz való általános hozzáférést, különösen a megelőzéshez, a kezeléshez, az ápoláshoz és a támogatáshoz való általános hozzáférést Afrikában, mivel ezek a betegségek erőteljes hatást gyakorolnak Afrika gazdasági és társadalmi fejlődésére;

78. hangsúlyozza, hogy a nők és a lányok különösen veszélyeztetettek a szexuális úton terjedő fertőzésekkel, köztük a HIV/AIDS-szel szemben, és a terhességgel kapcsolatos komplikációk miatt nagy az anya- és csecsemőhalandóság aránya; ezért felhív arra, hogy a közös stratégiába építsék be a nemi és reprodukív egészséget és jogokat, összhangban a fent említett a nemi és reprodukív egészség és jogok kontinentális politikai keretének művelési kidolgozásáról szóló 2007–2010-es maputói cselekvési tervvel;

79. megjegyzi, hogy Afrikában a gyógyászati termékek hamisítása (ami elsősorban az olyan halálos fertőzéseket érinti, mint a malária, a tuberkulózis és a HIV/AIDS) egyre súlyosabb probléma, amely emberek millióinak életét fenyegeti; ösztönzi az Európai Uniót és az érintett országokat, hogy tegyenek lépéseket (különösen jogi és büntetőjogi intézkedéseket) e probléma leküzdése érdekében;

80. hangsúlyozza, hogy különös figyelmet kell szentelni a népesség legkiszolgáltatottabb csoportjaira, mint például a belföldön kitelepített személyekre és a menekültekre; hangsúlyozza ezért, hogy a humanitárius válságok során is biztosítani kell az egészségügyi szolgáltatásokat és ellátást, beleértve a reprodukív egészségre vonatkozó szolgáltatásokat is;

81. hangsúlyozza a NEPAD-nak (Új partnerség Afrika fejlődéséért) nyújtott támogatás megerősítésének fontosságát, amely a fenntartható fejlődésre irányuló fő afrikai kezdeményezés;

82. ragaszkodik ahhoz, hogy a mezőgazdaság és az élelmiszerbiztonság kiemelt jelentőséget kapjon a közös stratégiában, és hangsúlyozza, hogy az EU-politikák, ideértve a támogatásokkal kapcsolatos politikát is, nem veszélyeztethetik Afrika mezőgazdaságát és élelmiszerbiztonságát; ezért felszólít arra, hogy a stratégia támogassa az afrikai mezőgazdaság versenyképességének és termelékenységének javítását, a dohai fejlesztési forduló keretében is; továbbá sürgeti az EU-t, hogy nyújtson pénzügyi támogatást az Afrikai Unió és a NEPAD által elfogadott „Átfogó afrikai mezőgazdasági program” számára;

83. hangsúlyozza – az elsivatagodás egyre aggasztóbb és romló jelenségével kapcsolatban is – a fenntartható mezőgazdasági módszerek támogatásának szükségességét; ezzel kapcsolatban emlékeztet arra, hogy a szegénység csökkentését eredményező növekedés érdekében a növekedésnek széles körre és a kisbirtokosokra kell irányulnia, és javítania kell a foglalkoztatási lehetőségeken;

84. ragaszkodik ahhoz, hogy az elsivatagodás és a mindenki számára hozzáférhető vízforrások a közös stratégia legfontosabb kérdését képezzék; különös aggodalmának ad hangot az elsivatagodás számos – többek között az élelmiszerbiztonsággal, a migrációval, a menekültekkel és a belföldön kitelepített személyekkel kapcsolatos – negatív következménye miatt;

85. rámutat arra, hogy Afrika az a kontinens, amelyet előreláthatólag legsúlyosabban érint az éghajlatváltozás, ezért sürgeti az EU-t, az Afrikai Uniót és tagállamaikat, valamint a befektetőket és az üzleti szereplőket, hogy ismerjék el felelősségüket az éghajlatváltozásban, és felszólítja őket, hogy dolgozzanak ki a helyzet megfordítását célzó, környezetbarát fejlesztési stratégiát, ideértve egy környezetvédelmi kiigazításra szánt

2007. október 25., csütörtök

pénzügyi keretrendszer; továbbá felszólítja az EU-t, hogy nyújtson pénzügyi támogatást az Afrikai Miniszteri Környezetvédelmi Konferencia (AMCEN) által 2006-ban, a Kongó-beli Brazzaville-ben elfogadott és a Nyolcadik AU Csúcs által az etiópiai Addisz-Abeában, 2007 januárjában megerősített, a NEPAD környezeti kezdeményezéséről és annak működtetési határozatairól szóló cselekvési terv számára;

86. üdvözli a Bizottságnak az éghajlatváltozással kapcsolatos EU–Afrika partnerség és egy globális éghajlat-változási szövetség létrehozására tett kezdeményezését; ebben az összefüggésben hangsúlyozza, hogy az EU-nak jelentős forrásokat kell biztosítania az afrikai országokra vonatkozó alkalmazkodási intézkedésekre; hangsúlyozza azt is, hogy az alkalmazkodást nem szabad csak humanitárius kérdésként kell kezelni; hangsúlyozza, hogy a kockázatcsökkentéssel és az éghajlatváltozás hatásaival szembeni ellenállással kapcsolatos intézkedéseket integrálni kell az átfogó fejlesztési programba, így a szegénység csökkentéséről szóló stratégiai dokumentumokba és az országos stratégiai dokumentumokba is;

87. felhív arra, hogy a közös stratégia foglalkozzon a migráció kiváltó okaival, és fordítson kiemelt figyelmet a migránsok jogaira és beilleszkedésére, és különösen az egészségügy terén jelentkező agyszívás kérdésre a sikeres körkörös migráció gyakorlati megoldásait tartalmazó javaslatok révén; hangsúlyozza, hogy az EU-ba irányuló migráció korlátozása nem tekinthető sem a támogatás feltételének, sem pedig fejlesztési stratégiának;

88. úgy véli, hogy a kultúra kulcsfontosságú tényező a kultúrák közötti párbeszédben, a vallások közötti kölcsönös megértésben, a nemzeti és regionális identitásban, az erős társadalmi bázis megerősítésében és az emberek közötti szolidaritás biztos megalapozásában, és ezért a fenntartható fejlesztési programnak tartalmaznia kell a kultúrát is;

89. úgy ítéli meg, hogy mivel számos afrikai ország számára az adósság még mindig olyan súlyos teher, amely a fejlesztési erőfeszítések ellen hat, az adósságkönnyítést eseti alapon kell megvizsgálni, és a megerősített kormányzati és gazdaságpolitikától, az adósságkezeléstől és különösen annak garantálásától kell függővé tenni, hogy az adósságokat nem újítják meg rendszeresen más hitelezők;

90. elismeri a költségvetési támogatások hasznosságát és jelentőségét, amelyek különösen az alapvető szociális szolgáltatások javítását teszik lehetővé, ugyanakkor elősegítik az afrikai országok felépítésének megerősödését; óvatosságra int azonban a segélyek költségvetési támogatás formájában történő kifizetésével kapcsolatban; ragaszkodik ahhoz, hogy a költségvetési támogatásokat országonként elkülönítve kezeljék az adott ország sajátos helyzetétől függően, továbbá hogy ez az instabil vagy konfliktushelyzetben lévő államok számára nem megfelelő forma; felszólít arra, hogy dolgozzanak ki mutatókat a humán és társadalmi fejlődés, a nemi szempontokat figyelembe vevő költségvetés-készítés, valamint az oktatás és az egészségügy tekintetében; ebben az összefüggésben ösztönzi a Bizottságot, hogy a költségvetési támogatás tervezett kedvezményezettjeivel folytassa az általa javasolt, „Millenniumi Fejlesztési Célokról szóló szerződés” kidolgozását; ragaszkodik ahhoz, hogy a folyamat tanulmányozása céljából a költségvetési támogatás a parlamentek, nemzeti számvevőszékek, helyi hatóságok és a civil társadalom kapacitásainak megerősítésével együtt járjon, és hogy elkerüljék az alapvető szociális szolgáltatások alulfinaszírozását; javasolja, hogy a költségvetési támogatás ne váltsa fel az egyes kulcsfontosságú fejlesztési ágazatoknak, például az egészségügynek és oktatásnak nyújtott támogatást, illetve azon ágazatok támogatását, amelyeknél fennáll a kockázat, hogy a kedvezményezett kormány háttérbe szorítja fejlesztését;

91. hangsúlyozza, hogy a fenntartható fejlődés csak akkor lehetséges, ha mindenki számára fejlődést jelent, többek között a nők, a kisebbségek és a veszélyeztetett csoportok számára is;

92. hangsúlyozza a nők felemelkedését célzó stratégiára – többek között a mikrohitelken keresztül nyújtott támogatásra, valamint a nemi és reprodukcióval kapcsolatos programokra – nyújtott uniós támogatások jelentőségét, amelyek döntő fontosságúak a HIV/AIDS elleni küzdelemben;

Végrehajtás és ellenőrzés

93. felkéri a Bizottságot és a Tanács Főtitkárságát, hogy az Afrikára irányuló EU-stratégia végrehajtása terén elért haladásról szóló összes további jelentést küldje meg az Európai Parlamentnek is; továbbá tájékoztatást kér a 10. EFA-n keretében további 2,7 milliárd euró folyósításáról és végrehajtásáról, amelyet a Bizottság által minden AKCS-ország számára kidolgozott „kormányzati kezdeményezések” programra különítettek el;

2007. október 25., csütörtök

94. felkéri a Bizottságot annak bemutatására, hogy miként használták fel és programozták át a 9. EFA-t, hogy lehetővé váljon az Afrikára irányuló EU-stratégia végrehajtása; független értékelést kér e stratégia végrehajtásáról; felkéri a Bizottságot, hogy tegyen javaslatot az új közös stratégia végrehajtására és értékelésére szolgáló közös mechanizmusra, mind technikai, mind politikai szempontból, beleértve az EK összes fejlesztési célú pénzügyi eszközét valamennyi szinten;

95. üdvözli az EU és az AU azon szándékát, hogy a közös stratégia első időszakára vonatkozóan cselekvési tervet dolgozzanak ki; rámutat arra, hogy ennek konkrét finanszírozási és mérési mutatókat kell tartalmaznia a végrehajtás valamennyi szintjére (helyi, nemzeti, regionális és kontinentális) és az összes szóba jöhető együttműködési célú pénzügyi eszközre vonatkozóan, amelyek egyszerűbbé és átláthatóbbá teszik az ellenőrzést; hangsúlyozza, hogy a parlamentek, a helyi hatóságok és a civil társadalom által végzett ellenőrzésnek a hivatalos ellenőrzési folyamat részét kell képeznie;

96. felszólítja a Bizottságot annak biztosítására, hogy bármely ellenőrzési keretrendszer foglalja magában az Afrikai Unió és az EU meglévő kötelezettségvállalásainak – mint például a Millenniumi Fejlesztési Célok, a Cotonoui Megállapodás, a felgyorsított fellépésről szóló fent említett abujai kérelem és az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata – ellenőrzését is;

97. felhív egy közös stratégia megalkotására, amely kifejezetten tartalmazna egy kommunikációs stratégiát, annak érdekében, hogy felhívja a köz figyelmét a kormányok tevékenységeire és hogy visszacsatolást biztosítson azért, hogy biztosítsa, hogy a kormányok tisztában vannak az ezen politikákkal kapcsolatos állampolgári szükségletekkel;

98. ösztönzi, hogy a közös stratégia részeként megfelelő finanszírozáson keresztül és a politikai függetlenség szavatolása mellett politikai teret teremtsenek az emberek közötti valódi és hatékony párbeszéd számára, és hozzon létre olyan mechanizmusokat, amelyek keretében a civil társadalom és a nem állami szereplők hozzájárulhatnak a kormányzati döntéshozatali folyamatokhoz, és a kormányok elszámoltathatók maradnak az emberekkel szemben;

99. felhívja a Bizottságot, hogy jelölje meg, miként kívánja finanszírozni az új stratégiát és cselekvési programját; megjegyzi, hogy az EFA, a Dél-Afrikára vonatkozó földrajzi program, és a fejlesztési együttműködési eszköz tematikus programjai, valamint az európai szomszédsági és partnerségi támogatási eszköz képezik az egyedüli főbb forrást a közös stratégia végrehajtására; sürgeti a Bizottságot, hogy biztosítsa a koherenciát ezen együttműködési eszközök és a közös stratégia végrehajtásában; felkéri a Bizottságot, hogy a folyamat minden szakaszában (programozás, azonosítás, engedélyezés, finanszírozás, végrehajtás és értékelés) tájékoztassa az Európai Parlamentet és a PAP-ot;

100. felszólít arra, hogy az első cselekvési terv tartalmazzon külön pénzügyi keretet a pánafrikai intézmények, a pánafrikai szinten végrehajtandó tevékenységek és az új partnerség számára (lisszaboni kezdeményezések); ragaszkodik ahhoz is, hogy a nemzeti, regionális és kontinentális léptékű parlamenteket kedvezményezettként kiemelten vegyék figyelembe;

101. üdvözli, hogy a Tanács az érdekelt tagállamok szakértőinek részvételével ad hoc munkacsoportot hozott létre a tagállamok álláspontjainak koordinálása céljából a közös stratégia hatókörébe tartozó kérdésekben, és felkéri a Bizottságot és a Tanácsot, hogy rendszeresen számoljon be az Európai Parlamentnek e munkacsoport tevékenységéről;

102. megerősíti, hogy a kormányzás fontos intézményeként, mind a PAP-nak, mind pedig az Európai Parlamentnek döntő szereplőnek kell lennie a közös stratégia nyomon követésében, és be kell vonniuk a helyi hatóságokat és a nem állami szereplőket is, mint például az Afrika Unió Gazdasági, Szociális és Kulturális Tanácsát és annak uniós megfelelőjét, a Gazdasági és Szociális Bizottságot;

103. ezért elkötelezett amellett, hogy a PAP-pal együttműködésben szorosan ellenőrizze a közös stratégia és a cselekvési programok végrehajtását; ezért felszólítja az érintetteket az Európai Parlament és a PAP közös parlamenti küldöttségének létrehozására, amely fórumként szolgál az EU és Afrika népeinek kapcsolatát érintő kérdések demokratikus megvitatására;

2007. október 25., csütörtök

104. a pánafrikai szervezetekkel közösen elkötelezett amellett, hogy biztosítsa a fejlesztési együttműködési politika és az EU politikájának Afrika fejlődő országaira kiható egyéb területei közötti összhangot;

105. úgy véli, hogy a fejlesztéstámogatási csomagok parlamenti ellenőrzése és jóváhagyása a pénzeszközök kifizetésének egyik feltétele kell, hogy legyen;

106. úgy határoz, hogy a PAP-pal együttműködésben közös parlamenti eseményt szervez a 2007 decemberében Lisszabonban tartandó második EU–Afrika csúcstalálkozó előtt;

*
* *

107. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, valamint a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, az Afrikai Unió Bizottságának, az Afrikai Unió Végrehajtó Tanácsának, a Pánafrikai Parlamentnek, az AKCS Miniszterek Tanácsának és az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlésnek.

P6_TA(2007)0484

A kazettás bombák betiltására irányuló nemzetközi szerződés

Az Európai Parlament 2007. október 25-i állásfoglalása a kazettás bombák valamennyi típusának betiltására irányuló globális szerződésről

Az Európai Parlament,

- tekintettel az egyes államok és a nem egy állam képviselőiben eljáró csoportok által egyaránt használt hagyományos hadianyagok néhány típusának (gyalogági aknák és kazettás bombák, gyengített uránium löszerek, foszfort tartalmazó gránátok, fel nem robbant háborús robbanóanyag-maradványok (ERW)) kártékony hatásáról szóló korábbi állásfoglalásaira,
- különös tekintettel a bakteriológiai (biológiai), és toxin-fegyverek kifejlesztésének, gyártásának és raktározásának megtiltásáról és e fegyverek megsemmisítéséről szóló egyezményről, a kazettás bombákról és a hagyományos fegyverekről szóló, 2006. november 16-i állásfoglalására⁽¹⁾, melyben felszólította az EU intézményeit, hogy támogassa a kazettás bombák világszintű tilalmáról szóló átfogó és eredményes egyezmény kidolgozására vonatkozó kezdeményezést,
- tekintettel az egyes hagyományos fegyverekről (CCW) szóló ENSZ egyezmény 2003. november 28-án elfogadott, háborús robbanóanyag-maradványokról szóló V. jegyzőkönyvére, üdvözli ennek 2006. november 12-i hatályba lépését,
- tekintettel az államok egy csoportja, az ENSZ, a Vöröskereszt Nemzetközi Bizottsága, a kazettás bombaellenes koalíció és egyéb humanitárius szervezetek által aláírt, 2007. február 22–23-i oslói nyilatkozatra, amelyben az aláírók megállapodtak egy olyan, jogilag kötelező érvényű nemzetközi eszköz 2008-ig történő létrehozásáról, amely betiltja a civil lakosságnak elfogadhatatlan károkat okozó kazettás bombák alkalmazását, előállítását, transzferét és tárolását („oslói folyamat”),
- tekintettel a CCW kazettás bombákkal kapcsolatos tárgyalási mandátumtervezetére, melyet az Európai Unió nevében Németország nyújtott be a CCW kormányzati csoportjához,

⁽¹⁾ HL C 314. E, 2006.12.21., 327. o.